

SĄD OKRĘGOWY W WARSZAWIE	
BIURO PODAWCZE	
Dnia	2015 -10- 30
Godz	12:20
Nr	Zar
Alicja Urbanik	

Warszawa, dnia 28 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie

XX/V Wydział Cywilny

Al. Solidarności 127

00-898 Warszawa

Powód / Reprezentant Grupy: Małgorzata Lewicka
PESEL: 56020700527
ul. J.I. Kraszewskiego 8A m. 4
37-700 Przemyśl
reprezentowany przez:
adw. Bartosza Graś,
r. pr. M. Kijewskiego
adres do korespondencji:
Kijewski Graś sp.k.
ul. Miła 2, 00-180 Warszawa

Pozwany: Skarb Państwa
reprezentowany przez:

Radę Ministrów
reprezentowaną przez:

Prezesa Rady Ministrów,
Kancelaria Prezesa Rady Ministrów
Al. Ujazdowskie 1/3, 00-583 Warszawa

Ministra Spraw Wewnętrznych,
Ministerstwo Spraw Wewnętrznych
ul. Stefana Batorego 5, 02-591 Warszawa

Ministra Finansów,
Ministerstwo Finansów
ul. Świętokrzyska 12, 00-916 Warszawa

reprezentowany przez:

Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa
ul. Hoża 76/78, 00-682 Warszawa

Sygn. akt XXIV C 339/15

W imieniu powoda z powołaniem się na pełnomocnictwo, działając na podstawie art. 161 kodeksu postępowania cywilnego składam załącznik do protokołu, w którym to przedstawiam treść moich wywodów wygłoszonych na rozprawie w dniu 27 października 2015 roku w zakresie dopuszczalności sprawy dochodzonej niniejszym powództwem do rozpoznania w postępowaniu grupowym.

Zgodnie z informacją przekazaną na rozprawie, a wbrew twierdzeniu strony przeciwnej, podtrzymuję istotne dla sprawy twierdzenie, iż niniejszym powództwem **powód dochodzi odszkodowania na podstawie art. 417 i art. 4171 § 4 kc w związku z art. 4 i 6 ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej**, z tytułu braku waloryzacji wynagrodzeń pracowników policji, które wynika z zaniechania ustawodawczego polegającego na ukształtowaniu w ustawach budżetowych w latach 2011-2014 średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń na poziomie 100 %. Podczas, gdy wskaźnik ten powinien wzrastać powyżej wartości 100% oraz uwzględniać wartości makroekonomiczne takie jak prognozowana dynamikę produktu krajowego brutto; prognozowane zmiany cen towarów i usług konsumpcyjnych; prognozowany wzrost wynagrodzeń w gospodarce narodowej, w tym w sektorze przedsiębiorstw, prognozowane zatrudnienie w gospodarce narodowej, prognozowane zmiany w stopie bezrobocia, prognozowane zatrudnienie w państwowej sferze budżetowej, wynagrodzeniach z roku poprzedniego pozostałych pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowymi systemami wynagrodzeń (art. 7 ust. Ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej). Powód wskazuje, iż gdyby wskaźnik wzrostu wynagrodzeń został ukształtowany na poziomie wyższym niż 100% nie doszłoby do szkody majątkowej w związku z działaniem pozwanych.

Z uwagi na okoliczność, iż ustawodawca nie sprecyzował sposobu wyliczenia średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń, powód (Reprezentant grupy) przyjął za podstawę wskaźnik inflacji, jako łatwo dostępny i reprezentatywny do zmian zachodzących w gospodarce. Zastosowanie metody dyferencyjnej pozwala przyjąć hipotetycznie, iż szkodą każdego członka grupy jest zmniejszenie wartości nabywczej wynagrodzenia o poziom inflacji. Co prawda otrzymywali oni taką samą kwotę wynagrodzenia, ale w rzeczywistości mogli za nią mniej nabyć. To poziom inflacji odzwierciedla bowiem wzrost wartości towarów i usług w danym okresie czasowym. Gdyby doszło do ukształtowania wskaźnika wzrostu wynagrodzeń na poziomie wyższym niż 100%, nie doszłoby do uszczerbku w majątku powoda.

Wskazane przez Pozwaną w trakcie rozprawy wątpliwości co do metodologii podziału na podgrupy jest nieuzasadnione. Pracownik cywilny chcący przystąpić do pozwu zbiorowego będzie musiał uzyskać z właściwej jednostki policji zaświadczenie o swoich zarobkach, a następnie mnożąc go o wskaźnik inflacji w kolejnych latach wyliczyć różnicę pomiędzy tak uzyskaną kwotą, a rzeczywiście wypłaconym wynagrodzeniem. Przyporządkowanie do

poszczególnych grup odbywać się będzie właśnie o tak ustalone wartości, zgodnie z tabelą załączoną do pozwu (str. 41).

Ponadto należy wskazać, że „Ujednoczenie wysokości dochodzonych roszczeń pieniężnych oznacza, że powód (reprezentant grupy) dochodzi na rzecz każdego członka grupy roszczeń pieniężnych w tej samej wysokości. Zróżnicowanie wysokości dochodzonych świadczeń pieniężnych jest możliwe jedynie na podstawie utworzenia podgrupy. Wówczas powód dochodzi roszczeń pieniężnych w tej samej wysokości na rzecz każdego członka podgrupy. (...) W ramach deliktu osoby nim poszkodowane doznają szkód w różnych wartościach. W takich sytuacjach – ze względu na ustawowy wymóg ujednoczenia wysokości świadczeń pieniężnych – koniecznością będzie szacowanie wysokości poniesionych szkód przez poszczególnych członków grupy w sposób przybliżony.” („Ustawa o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym. Komentarz.” Monika Rejda, Paweł Pietkiewicz, wydanie 1, s. 73-74)

Powód przyjął metodologię, w której oszacował wartość szkody na podstawie wystawionych przez Pracodawców, zaświadczeń o dochodach, które następnie pomnożył o wartość inflacji (jako wskaźnika utraty siły nabywczej pieniądza). Ten zabieg umożliwił określenie wartości utraty siły nabywczej wynagrodzenia powodów, której to utracie wartości ma przeciwdziałać waloryzacja. Uzyskane wartości zostały przyporządkowane przez Reprezentanta Grupy, do podgrup, celem ujednoczenia wysokości świadczeń pieniężnych. Takie działanie umożliwia przyporządkowanie przez Reprezentanta grupy, każdej zgłoszonej w postępowaniu grupowym osoby, do odpowiedniej podgrupy, zarówno na etapie wnoszenia powództwa, jak również na dalszych etapach postępowania grupowego. To na Reprezentancie Grupy ciąży obowiązek, podziału oraz przyporządkowania osób do podgrupy. Natomiast osoby - pracownicy policji - zgłaszający się do postępowania, którzy ponieśli szkodę w związku z brakiem waloryzacji wynagrodzeń pracowników policji, będą mogli na dochodzić innych roszczeń w odrębnym procesie. O zasadności oraz poczuciu szkody świadczy fakt, przede wszystkim liczebności osób, które zgłosiły się do tej pory, - to jest 130 osób, które czują się pokrzywdzone przez Radę Ministrów, Ministra Spraw Wewnętrznych oraz Ministra Finansów.

Zdaniem powoda ukształtowanie średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń w ustawach budżetowych 2011-2014, na poziomie 100%, nie jest jedynie działaniem o charakterze technicznym, które uzasadniałoby wywołanie określonych skutków, mogących powodować odpowiedzialność polityczną ministra odpowiedzialnego za wykonanie budżetu. Powód uważa, iż właśnie owe działania pozwanego o charakterze technicznym zasługują na ocenę negatywną oraz doprowadziły do szkody w majątku powoda.

Zdaniem powoda organy władzy publicznej, wykorzystały mechanizm uchwalania ustaw budżetowych, do planowanego zamrożenia wydatków na wynagrodzenia, arbitralnie pomijając przepisy ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej. Świadomy ustawodawca, chcąc dokonać zamrożenia waloryzacji powinien, jak to powód wskazywał już w treści pozwu, dokonać zmiany ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w

państwowej sferze budżetowej, czego nie zrobił. Obowiązujące przepisy wskazują, iż wynagrodzenia są waloryzowane o średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń. Skoro wskaźnik w ustawach budżetowych nie wzrasta, to wynagrodzenia nie są waloryzowane. Tym samym dochodzi do naruszenia prawa.

Powód wskazuje, iż dochodzi odpowiedzialności z tytułu zaniechania legislacyjnego w związku z wydaniem aktu normatywnego niepełnego, w postaci ustaw budżetowych, w których nie ukształtowano wskaźnika na poziomie wyższym niż 100%. Tak więc zgodnie z art. 417¹ § 4 kc powód nie miał powodów, ani podstaw wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego.

W związku z powyższym wnoszę jak dotychczas.

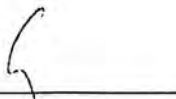
Podstawa prawna do złożenia załącznika do protokołu

Podstawą prawną do złożenia załącznika do protokołu jest art. 161 kpc, który w zdaniu pierwszym stanowi „*w toku posiedzenia wnioski, oświadczenia, uzupełnienia i sprostowania wniosków i oświadczeń można zamieścić w załączniku do protokołu*”.

Również ugruntowany jest pogląd, iż załącznik do protokołu nie jest pismem procesowym, a więc nie musi spełniać wymagań określonych w art. 126 i n. oraz art. 128 kpc. Z powyższego wynika, iż do załącznika nie trzeba dołączać odpisu dla drugiej strony.

Załącznik do protokołu, jako potwierdzenie i uszczegółowienie ustnych wypowiedzi w toku rozprawy winien być składany przez osobę ich dokonujących.

W związku z powyższym wnoszę jak dotychczas.

Bartosz Graś
adwokat